

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7225

гр. София, 28.09.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав, в закрито заседание на 28.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **9830** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба, подадена от С. И. П., срещу Национален осигурителен институт, с която е предявен иск за заплащане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, общо в размер на 25000 лв., произтичащи от незаконосъобразно бездействие на директора на ТП на НОИ С.-град, заедно с лихва за забава, считано от датата на причиняването им - 29.12.2018 г. до датата на изплащането.

В исковата молба се поддържа, че ищцата е подала на 11.4.2018 г. заявление за пенсиониране, тъй като е считала, че отговаря на условията за ранно пенсиониране при условията на първа категория труд. Издадено е разпореждане № 611110/235/26.10.2018г. на длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ - С.-град, с което е постановен отказ, като претендираният осигурителен стаж от първа категория труд не е зачетен като такъв от пенсионните органи, както и голяма част от положения осигурителен стаж. Подала е жалба вх. № 1012-21-1578/29.11.2018 г. по реда на чл. 117 КСО, като на основание чл. 117, ал. 3 КСО директорът на ТП на НОИ С.-град е следвало да се произнесе в 1-м. срок – т.е. до 29.12.2018 г. Твърди, че това той не е сторил и до датата на предявяване на исковата молба – 27.8.2019 г.; не са изложени твърдения за последващо произнасяне.

Ето защо претендира обезщетение за пропуснати ползи за периода от 11.4.2018 г. /датата, на която е следвало да се отпусне пенсията/ до 27.8.2019 г. – до предявяване на исковата молба. По отношение на неимуществените вреди поддържа, че от посоченото незаконосъобразно бездействие се е сринала психически, личностно; изпитвала чувства на срам, отчуждение и изолация; избягвала контакта с хората; постоянно е била в недостиг на пари, поради което взимала често заеми, които

впоследствие трудно връщала.

Ответникът – Националната агенция по приходите, оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Твърди, че не са налице кумулативно предвидените в разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ материалноправни предпоставки за ангажиране отговорността на държавата. Не се установява наличие на неизпълнение на вменено от закона задължение и не са представени доказателства за обстоятелствата, на които се основава иска. Не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на Националния Осигурителен Институт.

По допустимостта на исковете съдът приема следното: отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е за вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на държавни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. Обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл. 4. За да бъде допустим иск с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ следва да е налице незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административни органи и длъжностни лица.

С предявения иск се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на длъжностно лице при Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Същевременно обаче, по реда на исковото производство е недопустимо да се иска защита срещу неизпълнение на задължението на ответника за извършване на правни действия и за волеизявления, в т.ч. за издаване на административни актове.

В разглеждания случай ищецът твърди, че е претърпял неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие - непроизнасяне в срока по чл.117, ал.3 КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Следователно непроизнасянето на органа в срока по чл. 117, ал. 3 КСО не представлява неизвършване на фактически действия по смисъла на чл. 203, ал. 1 АПК вр. чл. 204, ал. 4 АПК. Касае се до неизпълнение на правно действие – непроизнасяне с решение в срок, т.е. твърди се наличие на правно бездействие, което не подлежи на контрол за законосъобразност в настоящото производство по реда на чл. 203, ал. 1 вр. чл. 204, ал. 4 от АПК. Непроизнасянето по реда на чл. 117, ал. 3 КСО представлява нов юридически факт, обуславящ възникването на субективното право на жалба по съдебен ред на лицето срещу непроизнасянето на административния орган в срок.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че твърденията в исковата молба за претърпени от ищеца вреди и в резултат на оспореното по реда на чл. 117, ал. 3 КСО разпореждане, също не обосновават допустимост на съдебното производство по реда на чл. 203, ал. 1 АПК. Посоченото разпореждане е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, който не е отменен по предвидения в специалния закон ред – чл. 117 и сл. КСО, нито по реда на чл. 149, ал. 3

АПК. Съгласно чл. 204, ал.1 АПК абсолютна положителна процесуална предпоставка за възникването и надлежното упражняване на правото на съдебна искова защита по реда на ЗОДОВ е наличието на отменен по съответния ред административен акт. В случая тази предпоставка не е налице, в каквато насока са и и твърденията в исковата молба, тъй като разпореждането не се твърди да е отменено по реда на чл.117 КСО. Това обуславя недопустимост на образуваното съдебно производство дори да се приеме, че ищецът претендира ангажиране отговорността на ответника поради издаване на незаконосъобразен административен акт.

Преценката за допустимост на производството, която съдът дължи в съответствие с нормата на чл.130 ГПК във вр. с чл.144 АПК, се основава на фактическите твърдения на ищеца, обективирани в исковата молба и отправеното към съда искане. От твърденията на самия ищец е видно от една страна, че административният акт, чиято незаконосъобразност се поддържа, не е отменен до момента на образуване на настоящото производство, а от друга – не е налице фактическо бездействие на административен орган или длъжностно лице на ответника. Наличието на отменен по съответния ред незаконосъобразен административен акт, респ. наличието на фактическо бездействие, са предпоставки, обуславящи допустимост на производството по реда на чл. 203, ал. 1 АПК, поради което тези факти съдът преценява във фазата на проверка на допустимостта на иска, а не при изследване на неговата основателност.

Поради това, предявеният иск е недопустим и на основание чл. 130 от ГПК исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото - прекратено.

Воден от горното и на основание чл. 130 ГПК Административен съд София град, I отделение, 64-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ВРЪЩА исковата молба, подадена от С. И. П., ЕГН [ЕГН] срещу Национален осигурителен институт, с която е предявен иск за заплащане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, общо в размер на 25 000 лв., претендирани от твърдяно незаконосъобразно бездействие на директора на ТП на НОИ С.-град, ведно с лихва за забава, считано от датата на причиняването им – 29.12.2018 г. до датата на изплащането.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 9830/2019 г. по описа на Административен съд София- град, I – во отделение, 64-ти състав.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

